

Nostalgija

Sljedeće će godine biti deset godina kako vam se obraćam na ovoj stranici. Moje prvo pojavljivanje u časopisu još je i starije. Među nama rečeno, očekujem jubilariku, barem u obličju zlatne ručne ure – ne mora baš biti švicarska, može biti i kineska, samo neka bude. Uspomena na ugodno druženje, na vezu s vama.

A razmišljajući pak o današnjoj temi našeg časopisa, nemoguće mi je

izbjeći vraćanje u vlastitu prošlost istovremeno se preispitujući nisam li ipak, birajući zvanje, mogla učiniti bolji izbor. Sigurno je da bi neki članovi moje obitelji imali štošta o tome reći, ali kolumna je moja, ja sam autorica i mene se pita.

Dakle, vraćam se, tamo daleko, u sedamdesete prošlog stoljeća, kad sam, nemajući ama baš nikakav uvid u zvanje, odlučila biti odgajateljica. Nisam išla u vrtić, u mojoj ulici ni kvartu ga nije bilo, nisam čak znala niti da postoji dok mi šaka nije dopala brošurica profesionalne orijentacije u izdanju... tko više zna čijem. Na prvi mi se pogled svidjela ideja da budem 'drugarica' u vrtiću – za dijete sa sela gotovo nedostižan san. Tada je još uvijek važila nepisana društvena hijerarhija, barem u mom selu, gdje je na prvom mjestu bio liječnik, zatim učitelj a potom svi ostali. Meni se činilo da bi odgajatelj mogao biti odmah nakon učitelja. Cijenjen i poštovan! Sviranje instrumenta bio je bonus koji samo može pridonijeti.

Nije prošlo mnogo vremena do trenutka kada sam se suočila s okrutnom stvarnošću. Prvo zaposlenje! Prvi radni dan! Adaptacija! Suze, šmrklji, bljuvanje! I samoj mi se plakalo. Za bljuvanje nisam imala vremena!

Novoosnovana skupina, prostor minimalno opremljen. Uzda se u se i u vlastito kljuse – to je deviza koju sam prihvatila tada i uz mene je svih ovih godina. Istog sam dana prionula prikupljanju pedagoški neoblikovanog materijala, kako se u ono vrijeme zvalo sve što nije nabavio vrtić te prema tome i nije imalo nikakvu vrijednost. Za sustav! Za mene je to (smeće) bilo sve, glavni oslonac, sredstvo rada, izvor dragosti pri pronalaženju, teret u rukama u pretrpanom tramvaju, uzrok nategnutih odnosa sa spremnicima kojima je to, dakako, bilo tek obično smeće koje su mi s prezirom

prepuštale čak i nakon što bi zaista postalo smeće. Čovječje, ekolozi i ekolozičari razni danas misle da su ponovnu upotrebu oni izmislili. Čini se da sam i u nekim drugim stvarima bila ispred svoga vremena. Nikako se nisam mogla pomiriti s činjenicom da mi je za kvalitetno odgojno-obrazovno djelovanje nužna svakodnevna pismena priprema, što je u ono vrijeme bila obaveza svih a ne smo odgajatelja pripravnika. Istina, svaka se priprema dodatno vrednovala. Famosna 'varijabla' bi porasla ponekad i za polovicu plaće. Onima koji su uredno pisali. Ja nisam. Fućkalo mi se za lov!

Fleksibilnost ma kojeg tipa u odnosu na klince bila je nezamisliva. Vrijeme dolaska, odlaska, papanja, spavanja, vođenih i slobodnih aktivnosti – sve je bilo propisano! Vrijeme, mjesto, način i metoda izvođenja. Sve!

Do toga nisam puno držala, što me je često dovodilo u nezgodan položaj u odnosu sa stručnim timom. Do danas se nisam potpuno oslobodila predrasuda spram istog iako je, kako i treba, svaka djetetova pa i najmanja potreba danas za sve zakon.

Trideset i osam godina sam u vrtiću – još malo i bit ću povijest. Postajem slinavo nostalgična, treba me izbjegavati, ali prije no što odem recite mi:

Vi mladi, možete li mi oprostiti što ću sljedeća pitanja postaviti starijima? (Hvala vam! Nemam utjehe za vas, i vi ćete jednom biti povijest.)

Generaciju, čini li vam se da je prije bilo drukčije?

Mislite li da je bilo bolje?

Što?

Mislite li da je plaća bila (i da li još jest) dovoljna naknada za sve patnje?

Jesu li vas klinici voljeli?

Jesu li vas roditelji poštovali?

Jesu li vas nadređeni cijenili?

Pa što još onda hoćete?

Grli vas i ljubi vaša Marica

